

«Ἡ Ζένη μὲ τὸ γέλιο της. Σύγχρονον κοινωνικὸν δράμα εἰς πράξιν» τῆς κυρίας Εὐγενίης Ζωγράφου. Θέατρο τῆς Νέας Σκηνῆς.

Τὸ ἔργο τῆς κ. Ζωγράφου εἶναι ἀπὸ τῆ συνομοταξία τῶ «λεπτῶν», γιὰ τοῦτο ἀδύναμο καὶ ξερὸ ἀπὸ τὴν πρώτη λέξη ὡς τὸ τέλος. Οἱ τύποι: ἀψυχοὶ καὶ ἀχαρακτήριστοι μὲ φιλοσοφικὲς σκέψεις ποὺ δὲν ταιριάζουνε. Λόγια κοινὰ καὶ κουδέντες ἀερῶδικες μόνο γιὰ νὰ ξεπιάσουν ἄσους δὲ νοιώθουν ν' ἀνεβοῦν παραπάνου. Ὅλα φαίνονται ποιητικὰ καὶ δὲν εἶναι, φαίνονται καλοβαλμένα καὶ δὲν εἶναι. Ὁ ψεύτικος διάλογος κ' ἡ ἀκαλαίστητη γλῶσσα παρουσιάζουνε τὴν υποτοσύνη γιὰ πράματα καὶ θάματα. Καὶ τὸ δράμα; Ἡ Ζένη, κορίτσι δεκαενιά χρονῶ, ποὺ ἔχει τὸ συνήθειο νὰ γελά ὅλη ὥρα, πνίγει τὸν ἔρωτά της μ' ἓνα γέλιο ποὺ κλείνει ὀλάκερο τὸν πόνο καὶ τῆ συντριβή της, γιὰ χατίρι μιᾶς φιλενάδας της, ποὺ ἀγαπᾷ τὸ ἴδιο πρόσωπο... Ὅσο ἀπὸ σκηνικὴ τέχνη καὶ ξετύλιμα φυσικὸ τοῦ μύθου, δὲν ἔχει ἢ δραματογράφισσα μήτε ἰδέα, καθὼς καὶ ἀπὸ ζωῆ καὶ γλῶσσα. Μὲ κλεισμένα μάτια καὶ αὐτιά ἄς γράφῃ τὸ λοιπὸ «λεπτὰ» ἔργα, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀλλιῶς. Οἱ δημοσιογράφοι ἀρματωμένοι ἐδῶ γιὰ τοὺς ἔπαινους τῆς ρουτίνας.